

תורת אביגדור

פילזים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: א. בן-עמי
איורים: מירי וינרב

פְּרִשְׁת פִּי תֵצֵא תִשְׁפֹּב

המכבד את הבריות

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

פרשת כי תצא תשפ"ב המכבד את הבריות

"שלום שבי!" קראו רחלי וליבה לעבר חברתן כשפגשו אותה בדרך לבית הספר.
"מה שלומך?"

"ברוך ה', נפלא!" חייכה שבי. "שמעתן שאחותי שירה התארסה?"

"מזל טוב!!!" קראו רחלי וליבה, כשהן קופצות מעלה-מטה ומחבקות את שבי.
"איזה מדהים! וואו! מי החתן? מתי החתונה? אנחנו כל כך כל כך שמחות בשבילך!"
"רגע, זאת לא הגב' פרוינדליך שהולכת שם?" שאלה שבי, כשהיא מחווה לעבר
המורה שלהן שאכן הלכה במרחק רחוב אחד לפניהם.

"כן, זאת היא!" אמרה רחלי. "בואו נמהר כדי שנוכל לצעוד יחד איתה לבית
הספר."

הגב' פרוינדליך היתה ללא ספק המורה האהובה ביותר על הבנות. היא היתה כל
כך ידידותית והיו לה את הסיפורים המדהימים ביותר.

"שלום המורה", אמרו שלוש הבנות פה אחד כשניגשו למורה שלהן.

"שלום בנות! שבי! מזל טוב על האירוסין של אחותך! היא בחורה כל כך מיוחדת,
ואני כל כך שמחה בשבילך ובשביל משפחתך."

שבי זרחה מאושר וחייכה חזרה לעבר הגב' פרוינדליך, שהמשיכה לדבר.

"ידעת שהחתן של שירה הוא אחיין שלי? הוא בחור מצויין, והם יהיו זוג נפלא.

שמעתי ששניהם אוהבים לשמוע את שיחותיו של הרב אביגדור מילר."

"כן", אמר שבי. "שניהם כל כך אוהבים את השיחות של הרב מילר. זו הסיבה

שהשדכן חשב שהשידוך הזה הוא רעיון טוב כל כך."

"את יודעת", אמרה הגב' פרוינדליך. "כשהייתי מאורסת, אבא שלי קנה עבורי

קלטת עם שיחה מהרב מילר בנושא חיי הנישואין, והוא אמר שאני והחתן שלי

צריכים להקשיב לקלטת הזו לפני החתונה. בזמנו חשבתי שזה רעיון די מוזר.

התעניינתי יותר בלהשיג שמלה יפה ולוודא שאבי לא יגיש פיצה בחתונה."

הבנות ציחקו. לגב' פרוינדליך תמיד היו דרכים כל כך מצחיקות לספר סיפורים.

"אבל עכשיו אני יכולה לומר לכן שהעובדה שהקשבתי לשיחה הזו לפני החתונה היתה הדבר החשוב ביותר שעשיתי, אפילו יותר מהדאגה לשמלת הכלה או לאוכל טעים."

כשהבנות ומורתן חצו את הכביש, הן הבחינו בשתי שוטרות ממשטרת העיר ניו יורק שעמדו ליד ניידת עם אורות מהבהבים, שחנתה מחוץ לבנין בית הספר. ככל הנראה, צינור המים הראשי התפוצץ, והשוטרות דאגו שהעוברים ושבים לא יירטבו מהמים שניתזו לכל עבר.

"בוקר טוב לכן גבירותיי," אמרה הגב' פרוינדליך בחיוך. "מה שלומכן הבוקר?" "מצויין, תודה," ענתה אחת השוטרות, מופתעת במקצת. "תודה על ההתעניינות. אנחנו רוצות לוודא שהבנות לא תרטבנה בדרכן ללימודים."

"ובכן, בשם הצוות והתלמידות של בית הספר בית יעקב, אני רוצה להביע את הערכתנו על כך שאתן מקדישות מזמנכן לעמוד כאן ולהבטיח את שלומנו. אני

יודעת שלא קל לעמוד כאן ולחכות עד שעובדי העירייה יגיעו, ואני רוצה שתדעו שאנחנו מאוד מודים לכן על השירות שלכן למען הקהילה."

שלושת הבנות הביטו במורתן בסקרנות בעודה ממשיכה לשבח ולהודות לשוטרות. לאחר שנכנסו לבנין בית הספר פנתה ליבה לגברת פרוינדליך בשאלה. "המורה, למה אמרת את כל הדברים הללו לשוטרות? הן פשוט עושות את העבודה שעבודה משלמים להן. אני מבינה שצריך להכיר להן טובה, אבל האם לא מספיק פשוט לומר 'תודה' וזהו?"

הגב' פרוינדליך חייכה. "האם שמעתן פעם על ההלכה הנוגעת למי שנענש במיתת בית דין, כלומר אדם שנהרג עקב כך שעבר עבירה נוראה? כתוב בפרשתנו שלמרות שהוא רשע שעשה דבר נורא, בכל זאת הוא צלם אלוקים - הוא נברא בצלמו של הקב"ה כביכול, ויש לנהוג בו בכבוד מסוים.

"זאת אומרת שבכל פעם שאתן רואות בן אדם - כל בן אדם - מגיעה לו מידה מסוימת של כבוד, רק בגלל שיש בו את צורת האדם המייצגת את הקב"ה.

"ולכן, בין אם זו המנקה הפולנית בבית הספר, או האשה ההונגרית שעובדת ב"פיצה הפצה של פיני" שנמצא כאן בהמשך הרחוב, כל אדם שאתן פוגשות ראוי שיתייחסו אליו וידברו אליו בכבוד."

"וואו, אף פעם לא חשבתי על זה ככה", אמרה רחלי. "כלומר, ידעתי שאסור לדבר בחוצפה ובגסות רוח, אבל אף פעם לא חשבתי לצאת מגדרי על מנת לתת כבוד למישהו, גם כשלא מצופים ממני לנהוג כך."

"המורה, אפשר לשאול אותך שאלה?" אמרה שבי. "האם למדת את הענין הזה מאחת הקלטות של הרב אביגדור מילר?"

"בהחלט!" אמרה הגב' פרוינדליך כשהיא מחייכת את חיוכה הנצחי. "איך ידעת?"

שבת שלום ומבורך!

צידה לדרך

כאשר אנו רואים אדם אחר, עלינו תמיד לקבל את פניו ולנהוג כלפיו בכבוד, כי הוא צלם אלוקים!